

Drømmeprinsen og Evighetens Speil

Cato Thorsen

Drømmeprinsen og Evighetens Speil

Av Cato Thorsen – November 2024

Drømmeprinsen og Evighetens Speil er et poetisk og storslått barneeventyr skrevet av Cato Thorsen, som tar leseren med inn i en verden der drømmer får liv og håp blir til lys. Prins Edvard lever i kongeriket Lyria, der magien for lengst har sovnet. En natt oppdager han et glemt speil under slottet – og blir dratt inn i en verden av stjernestøv, snakkende lys og sovende skyer. Der møter han Luma, en liten stjerne med store ord, og sammen legger de ut på en reise for å finne Evighetens Speil – kilden til all drømmemagi. Men mørket vokter speilet. For å nå det må Edvard møte sin egen frykt, kjempe mot Skyggenes Vogter, og oppdage at ekte styrke ikke kommer fra kroner eller sverd – men fra hjertet. Gjennom åtte kapitler følger vi en fortelling som forener spenning, varme og visdom. Historien minner om klassiske eventyr som Nøtteknekkeren, Den lille prinsen og Askepott, med en moderne vri og et dypt budskap om mot, vennskap og troen på det gode. For barn mellom 4 - 8 år

Langt inne i kongeriket Lyria, der tårnene glitret som frost og duften av epleblomster fløt i vinden, bodde Prins Edvard. Han var en godhjertet gutt med øyne som speilet himmelen — lyse, nysgjerrige og fulle av drømmer. Hver morgen våknet han før soloppgang for å se lyset danse på slottets marmorvegger. Han likte å si at det var solens måte å smile på. Men Edvard hadde ett ønske som ingen visste om. Han drømte om å se verden slik den var før han ble prins. Han hadde hørt gamle tjenere fortelle om hemmelige ganger, glemte rom og magi som sov under slottet. De sa at kongeriket Lyria en gang hadde vært fullt av under — men nå var alt stille, som om magien hadde sovnet. En kveld, mens vinden sang utenfor vinduet hans, snek Edvard seg ut av rommet sitt. Han hadde funnet et gammelt kart i en støvete bok på biblioteket. På kartet var det tegnet et rom dypt under slottet — et rom som het “Speilhallen”. Ingen hadde nevnt det før. Ikke engang faren, kongen, som visste alt om slottets hemmeligheter. Edvard tok med seg et lite lys og gikk stille nedover trappene. Lyden av skoene hans ekkoet mot steinen. Han gikk forbi kjøkkenet, forbi rustningene i gangen, og ned en smal spiraltrapp som luktet av gammel stein og regn. Til slutt kom han til en tung dør av sølv. Den var dekket av støv, og i midten var et symbol — et øye omgitt av stjerner. Da Edvard rørte ved det, glødet symbolet svakt. Døren åpnet seg med en sukk, som om den hadde ventet på ham. Inne var alt mørkt og kaldt. Men da han løftet lykten, skimtet han tusenvis av små lysreflekser. Veggene var dekket av speil — store, små, runde, firkantede, noen krakelerte og matte. Det så ut som en sal laget av drømmer og minner. Midt i rommet sto et enormt speil med ramme av sølv og gull. Det var så stort at Edvard kunne se hele seg selv — men bildet i speilet var... annerledes. For i speilet sto han ikke i slottet. Han sto under en himmel av stjerner, og bak ham glødet et palass av lys og tåke. Han så en liten glitrende stjerne sveve foran seg — som en levende gnist. «Hvem er du?» hvisket Edvard. Da hørte han en myk stemme, som kom fra selve speilet: «Jeg er Evighetens Speil, og du er den som skal vekke Drømmenes Rike.» Edvard rykket bakover. «Vekke? Jeg... jeg er bare en prins.» Speilet lyste sterkere, og en svak, sølvaktig vind fylte rommet. «Du er mer enn det, Edvard. Du er en vokter av drømmer. Men magien i verden har glemt deg, slik du har glemt den. Vil du huske?» Edvard nølte. Han tenkte på morens varme hånd, farens alvorlige blikk, og alt han hadde blitt lært: at magi bare var eventyr. Men i hjertet hans kjente han noe gammelt og kjent — som et ekko av en sang han en gang visste. «Ja,» sa han stille. «Jeg vil huske.» Da han sa ordene, lyste speilet opp som tusen stjerner. Lykten i hånden hans sluknet, men han så alt likevel. Speilet strakte seg ut som vann, og plutselig ble

han trukket inn i det. Han følte ikke frykt, bare et varmt sug av lys og luft. Et øyeblikk senere sto han ikke lenger i slottet. Han sto på en sti laget av stjernestøv. Over ham danset månen mellom skyer som glitret, og under ham lå et hav av søvn — et landskap av drømmer, der fjellene pustet og elvene sang. Foran ham fløt den lille stjernen fra speilbildet. Den blinket og snakket med en fnisete stemme: «Velkommen, Drømmeprins Edvard! Du kom endelig!» Edvard smilte forundret. «Er det... her jeg hører hjemme?» «Kanskje,» svarte stjernen. «Eller kanskje du skal redde det.» «Redde? Fra hva?» Men stjernen ble stille. Langt i det fjerne, over stjernestien, kunne Edvard se et mørke — som en sky som ikke hørte hjemme i natten. Og inni skyen glitret noe som et øye, stort og kaldt. «Det er Skyggepalasset,» sa stjernen dempet. «Og noe der prøver å fange alle drømmer. Hvis det lykkes, vil ingen i din verden kunne drømme igjen.» Edvard kjente et stikk av redsel, men også et snev av mot. Han rettet ryggen. «Da må vi stoppe det.» Stjernen blinket varmt. «Ja, men først må du finne Lysets Barn. De er de eneste som kan vise deg veien til Evighetens Speil.» Edvard så seg rundt. Han hadde aldri følt seg så liten — men heller aldri så levende. Han var ikke bare en prins nå. Han var Drømmeprinsen — vokteren av nattens magi. Og slik begynte reisen hans. En reise gjennom stjernedaler, skyland og glemte minner — for å finne Evighetens Speil og vekke drømmene til liv igjen. Stjernestien glitret under Edvards føtter som frost på en vinternatt. Den lille stjernen svedde foran ham og kastet et varmt, gyllent lys over tåken. «Jeg heter Luma,» sa den med en stemme som minnet om bjeller i vinden. «Jeg er en av Drømmenes voktere. Og du, Edvard, er endelig våknet.» Edvard smilte litt sjenert. «Jeg visste ikke at jeg sov.» «Alle gjør det,» svarte Luma. «Helt til de husker hvorfor de drømmer.» De gikk lenge, og rundt dem svedde merkelige skapninger — små skyfugler med vinger av lys, og sovende fisker som fløt i luften. Alt glitret og pustet som om verden selv sov. Men plutselig forandret luften seg. En kald vind snek seg mellom stjernene, og lyset ble svakere. «Vi må skynde oss,» sa Luma stille. «Skyggene våkner når noen trækker for lenge her.» «Skyggene?» Edvard så seg rundt. «Er de farlige?» «Bare hvis du glemmer lyset ditt,» svarte Luma. «Kom.» De kom til en liten innsjø av sølv — så stille at stjernene over ble speilet perfekt i vannflaten. Midt i innsjøen sto en sølvkalkstein med et lite glass på toppen, formet som et øye. «Dette,» sa Luma, «er Sølvglasset. Det kan vise deg sannheten — men bare hvis du tør å se.» Edvard gikk forsiktig bort. Han så ned i vannet og ventet å se sitt eget speilbilde. Men i stedet så han en gutt — lik seg selv, men med mørkere øyne og et blikk fullt av tvil. Gutten i speilet ristet på hodet. «Du er ikke sterk nok,» sa speilbildet. «Du er bare en gutt som leker prins.» Edvard kjente hjertet banke fortere. «Jeg... jeg prøver,» hvisket han.

Luma svevde ved skulderen hans. «Husk hvem du er, Edvard. Speilet viser bare det du frykter mest.» «Men hva om jeg virkelig ikke er nok?» Da begynte vannet å kruse. Speilbildet ble mørkere, og to skyggeaktige hender steg opp fra sølvflaten. De prøvde å gripe Edvard, men han trakk seg bakover. Luma fløy raskt frem og lyste sterkt. «Lys, Edvard! Tenk på lyset!» Edvard lukket øynene og tenkte på alt han elsket hjemme: morens latter, morgensolen som skinte på hageblomstene, og musikken som lød fra slottets klokker. Et varmt lys fylte hjertet hans – og spredte seg ut i fingrene. Da han åpnet øynene, lyste hele kroppen hans svakt. Han løftet hånden og rørte ved Sølvglasset. Skyggene trakk seg tilbake som røyk i vinden, og vannet ble klart igjen. Luma danset rundt ham. «Der ser du! Hjertet ditt husker. Det er det som gjør deg til Drømmeprinsen.» Edvard smilte for første gang siden han kom hit. «Så det var bare frykten min?» «Bare?» lo Luma. «Frykt er en kraftig ting. Men du beseiret den med lys. Det er slik magi begynner.» Da roet alt seg. Sølvglasset glødde, og i vannet dannet det seg et nytt bilde – et symbol av tre stjerner i sirkel. Luma så nøye på det. «Det er tegnet til Lysets Barn. De bor i Stjernerdaalen, bortenfor Skyggepalasset. Der vil du finne det du søker.» «Evighetens Speil?» spurte Edvard. «Ja,» svarte Luma alvorlig. «Men reisen dit vil ikke være enkel. Skyggene vet nå at du er her.» Et kaldt ekko lød fra det fjerne, som et latterbrøl gjemt i vinden. Edvard kjente hårene reise seg i nakken. «Hvem var det?» hvisket han. «Skyggenes vokter,» svarte Luma stille. «Han som vokter speilet – og frykter at noen skal vekke drømmene til live igjen.» Edvard så utover sølvinnsjøen. Han følte ikke bare frykt – men også noe annet: et stille løfte i hjertet. Han hadde fått et glimt av hvem han var ment å bli. Han pustet dypt og så på Luma. «Da må vi finne Lysets Barn før han finner oss.» Luma smilte og lyste klarere enn før. «Akkurat det jeg håpet du ville si, Drømmeprins Edvard.» Og sammen vandret de videre, langs stjernestien som nå lyste sterkere enn før – som om selve natten heiet på dem. Natten var stille. Stjernene blinket som små øyne i mørket mens Edvard og Luma vandret videre langs den glitrende stien. Luften var mild og luktet av søt drømmetåke – som honning og blomster. Men bak den myke stillheten skjulte det seg en uro. Luma snudde seg ofte, som om hun følte noe i mørket. «Skyggene følger etter oss,» sa hun lavt. Edvard kjente et lite stikk av redsel. «Hva vil de?» «De vil ta lyset ditt,» svarte hun. «For uten lys kan ikke drømmer leve.» Edvard gikk tettere etter henne. Han så på hendene sine som fortsatt glødde svakt etter møtet med Sølvglasset. Han lurte på hvor lenge det ville vare. Plutselig hørte de et svakt hikst. Et lite, ynkelig gråt som kom fra et skykratt ved siden av stien. «Hva var det?» hvisket Edvard. Luma fløy nærmere, og mellom de små skysivene lå en liten skyunge – myk og rund, men med triste øyne. Den var så

liten at den nesten kunne få plass i hendene hans. «Stakkars deg,» sa Edvard forsiktig og satte seg på kne. «Hvorfor gråter du?» Skyungen snufset. «Jeg... jeg falt ned fra Skyhavet. Og nå finner jeg ikke veien hjem.» Edvard så på Luma. «Vi må hjelpe den,» sa han bestemt. Luma nikket. «Men Skyhavet ligger langt herfra. For å nå det må vi krysse Stjernerstien og passere Vokterporten.» Edvard reiste seg. «Da går vi dit.» Skyungen så opp på ham med store, blanke øyne. «Du... du vil virkelig hjelpe meg?» «Selvfølgelig,» smilte Edvard. «Jeg er en prins. Og prinsers plikt er å hjelpe dem som har mistet veien.» Luma så på ham med et glimt av stolthet. «Det er slik lyset vokser, Edvard.» De begynte å gå. Skyungen hvilte på Edwards skulder, og Luma lyste veien foran dem. Stjernerstien buktet seg som en elv av lys, men etter hvert begynte den å blekne. «Lyset dør ut,» sa Luma bekymret. «Vi må finne neste stjernebro før den slukner.» De skyndte seg, men mørket kom forttere enn forventet. Bak dem hørtes et hviskende sus, og Edvard så noe bevege seg i tåken — skygger med lange armer, uten ansikt. «Løp!» ropte Luma. De løp så fort de kunne. Edvard holdt skyungen tett inntil seg, mens mørket forsøkte å gripe etter føttene hans. Stjernene over dem ble svakere, og lyset fra stien forsvant ett trinn av gangen. «Jeg kan ikke!» pustet Edvard. «Lyset er borte!» «Nei!» ropte Luma. «Lyset er aldri borte! Det bor i deg, Edvard! Husk Sølvglasset!» Edvard lukket øynene, midt i mørket. Han husket hvordan han hadde følt varmen inni seg. Han tenkte på de små tingene som alltid hadde gitt ham håp – når faren lo, når tjenestene sang, når sollyset traff slottsvinduet. Han strakte ut hånden, og i det øyeblikket glødet et lite lys i brystet hans. Så et til. Og et til. Luma ropte: «Se! Du tenner stjernene igjen!» Lyset spredte seg utover stien som små gnister fra hjertet hans. Skyggene trakk seg tilbake, og stjernerstien ble klar igjen – sterkere enn før. Edvard sto stille og pustet tungt, men smilte. Skyungen så på ham med store, beundrende øyne. «Du reddet oss.» Luma landet på skulderen hans. «Og du forstår nå, ikke sant? Lyset du bærer, det er drømmenes kraft. Det er håp.» Edvard nikket. Han så utover stien som nå strakte seg mot en stor port av sølv og gull langt i horisonten. Over porten sto tre stjerner i sirkel – symbolet fra Sølvglasset. «Lysets Barn,» hvisket Luma. «Vi fant dem.» Edvard tok et dypt pust. «Da er dette bare begynnelsen,» sa han stille. Og sammen fortsatte de, med stjernene glitrende over dem og lyset i hjertet som aldri mer ville slukne. Stjernerstien endte ved en stor port laget av sølv og gull. Den var prydet med tre stjerner som dannet en sirkel, akkurat som symbolet Edvard hadde sett i Sølvglasset. Bak porten glødet et svakt, gyllent lys — som et pust av håp midt i mørket. «Dette er inngangen til Stjernerdalen,» sa Luma stille. «Her bor Lysets Barn, de som vokter drømmenes flamme.» Edvard tok hånden bort mot porten. Den åpnet seg lydløst, og en mild

vind strøk gjennom håret hans. De trådte inn i en dal der trærne skinte som glass, og bakken var dekket av blomster som glødet svakt i mørket. Luften duftet av natt og stjernestøv. «Det er vakkert,» sa Edvard. Men Luma så urolig ut. «Det skal være enda lysere her. Noe er galt...» Da hørte de en svak sang. Stemmen var lys og klar, som en sølvstreng i vinden. De fulgte lyden, og snart så de tre barn — to jenter og en gutt — kledd i kapper som glitret som morgenlys. De sto i en sirkel og sang mens små lys danset over hendene deres. Da de så Edvard, stoppet de. Den eldste jenten trådte frem. Hun hadde hår som skinte som gull, og øyne som minnet om sollys i vann. «Hvem våger å gå inn i Stjernerdaalen?» spurte hun mildt, men bestemt. Edvard bukket klønete. «Jeg heter Edvard. Jeg... jeg leter etter Evighetens Speil.» Barna så på hverandre. «Speilet?» sa gutten. «Det ble tatt av Skyggenes Vogter for lenge siden. Ingen har turt å nærme seg palasset hans.» Edvard kjente hjertet dunke. «Men hvis jeg ikke finner det, vil drømmene forsvinne,» sa han. «Menneskenes verden vil glemme hvordan det er å drømme.» Den yngste jenten — et lite barn med sølvfargede øyne — trådte frem og så på ham. «Lyset ditt... det skinner sterkt,» sa hun. «Kanskje du kan klare det.» Hun løftet hånden og sendte en liten lyskule mot ham. Den satte seg på brystet hans og smeltet inn i hjertet hans. «Dette er en gave fra Lysets Barn. Når mørket omringer deg, vil det hjelpe deg å huske hvem du er.» Edvard smilte takknemlig. «Takk.» Men før han rakk å si mer, begynte bakken under dem å riste. Trærne skalv, og stjernelyset bleknet. En kald vind blåste gjennom dalen, og fra himmelen drysset aske i stedet for lys. «Han vet at du er her!» ropte Luma. Langt borte, på en høyde i det fjerne, reiste det seg et slott — svart som natten selv. Tårnene vred seg som skygger, og vinduene glødet med et sykt, grønt lys. Over slottet svevde en mørk skikkelse med vinger av røyk og øyne som glødet rødt. «Skyggenes Vogter,» hvisket Luma. Barna løp for å gjemme seg, men Edvard sto stille. Han kunne føle hvordan frykten prøvde å trenge seg inn — kald og tung. Men inni seg kjente han også varmen fra Lysets Barn. Han tok et steg frem. «Jeg må dra dit,» sa han stille. «Jeg må hente tilbake Evighetens Speil.» «Du vil aldri klare det alene!» ropte gutten. «Han er ikke alene,» sa Luma. Hun fløy opp ved siden av Edvard. «Han har meg. Og lyset.» Den eldste jenten så på ham lenge, så nikkete hun sakte. «Følg stien av falne stjerner,» sa hun. «Den fører til porten til Skyggepalasset. Men vær forsiktig. Vogteren prøver ikke bare å fange deg — han prøver å få deg til å glemme hvem du er.» Edvard nikkete. Han så på den lille skyungen, som nå gjemte seg bak kappen hans, men likevel nektet å slippe ham. «Da drar vi sammen,» sa han og smilte. Og slik forlot de Stjernerdaalen, mens mørket samlet seg over himmelen. Foran dem lå Skyggepalasset – stort, stille, og ventende. I det fjerne hørtes lyden av hjerteslag, som om selve

natten pustet. Luma fløy nærmere. «Er du redd?» spurte hun. Edvard så opp på palasset. «Litt,» svarte han ærlig. «Men jeg tror ikke modig betyr å ikke være redd. Jeg tror det betyr å gå videre likevel.» Luma smilte. «Da er du virkelig Drømmeprinsen, Edvard.» Og sammen gikk de mot mørket. Natten lå tung over Stjernelandet. Skyggepalasset raget foran dem som et fjell av mørke, med tårn som vred seg opp mot himmelen som frosne stormer. Men foran porten ventet noe uventet — et svakt lys som danset i mørket. Edvard holdt den lille skyungen tett inntil seg mens han og Luma nærmet seg. Lyset vokste, og ut av det trådte tre skikkelser — de samme barna fra Stjernerdaalen. Men nå glødet de sterkere, som om de var laget av ren sol. «Dere kom!» ropte Edvard overrasket. «Jeg trodde dere måtte bli igjen!» Den eldste jenten smilte. «Vi er Lysets Barn, Edvard. Lyset bor overalt hvor håpet puster. Du vekket det igjen — og nå følger vi deg.» Bak henne skinte de to andre barna som små stjerner. «Skyggenes Vogter har styrke,» sa gutten alvorlig. «Men vi har noe han ikke forstår: varme, vennskap og tro.» Edvard så på dem alle, og et stille mot fylte ham. Han hadde følt seg så alene — men nå visste han at han ikke var det. Portene til Skyggepalasset åpnet seg langsomt med en skingrende lyd. Mørk tåke veltet ut, tykk og levende, som om den prøvde å dytte dem bort. Edvard tok et steg frem. Luma fløy ved skulderen hans, og Lysets Barn stilte seg rundt ham i en sirkel. Inne var alt stille. Veggene var svarte som obsidian, og speil hang overalt — men de viste ingen speilbilder. Bare skygger som beveget seg. «Dette stedet... det føles trist,» hvisket Edvard. «Det er fordi det engang var fullt av lys,» svarte Luma stille. «Men Vogteren stjal det.» Et dypt ekko fylte salen. En stemme, mørk og rolig som torden langt borte, lød fra alle retninger: «Så... Drømmeprinsen har våknet.» Edvard så seg rundt, men kunne ikke se noen. Speilene glødet svakt, og ut fra ett av dem steg en høy skikkelse. Den hadde kappe av røyk og øyne som glødet i mørket. «Du leker med krefter du ikke forstår, lille prins,» sa den. «Drømmer skaper smerte. Håp føder skygger. Uten drømmer finnes ingen skuffelse. Jeg gir verden fred — jeg tar drømmene bort.» Edvard kjente hjertet hamre. «Men uten drømmer,» svarte han, «finnes det heller ingen glede!» Vogteren lo, en lyd som fikk speilene til å knuse. «Så du tror du kan beseire mørket med ord?» Han løftet hånden, og mørke strømmer slynget seg mot Edvard. Men Lysets Barn samlet seg raskt rundt ham, og fra hendene deres strålte et varmt lys som møtte skyggene midt i luften. Det glitret og sprak — som natt og dag som kræsjet. Luma fløy foran Edvard. «Det er nå, Edvard! Husk hvem du er!» Han lukket øynene. Han så for seg slottsvinduet hjemme, lyset i morens øyne, latteren i landsbyen, og følelsen av trygghet under nattehimmelen. Alt han elsket. Alt som betydde noe. Han løftet hånden. Lyset fra brystet hans vokste, sterkere enn

noen gang. Skyene i taket revnet, og et stjernelys strømmet ned over dem. Skyggenes Vogter rygget. «Nei! Det lyset – det er... ekte!» «Det er håp!» ropte Edvard. «Og du kan ikke stjele det, for det bor i hjertet!» Med et blikk av mot løp Edvard frem og rørte ved det største speilet i salen. Det glødet som en soloppgang, og Vogteren skrek idet lyset fylte hele rommet. Skyggene smeltet bort som tåke for solen. Da lyset stilnet, sto Edvard igjen midt i salen. Speilene rundt ham var blitt klare igjen — og i midten sto Evighetens Speil. Rammen glitret i gull og sølv, og i glasset så han ikke lenger mørke, men himmel, stjerner og smilende ansikter — alle drømmer som hadde gått tapt. Lysets Barn sto bak ham, smilende. «Du har gjort det,» sa jenten mykt. «Du har vekket drømmene.» Edvard smilte, men tårene trillet nedover kinnene. «Jeg kunne ikke gjort det uten dere.» Luma fløy frem og la seg på skulderen hans. «Se, Edvard,» sa hun stille. «Se hva du har gitt tilbake.» Han så inn i speilet. Der, langt borte, så han sitt eget kongerike – Lyria – våkne fra en tung søvn. Barna smilte i søvne, og stjernene over tårnene blinket klarere enn noen gang. «Jeg savner hjem,» hvisket Edvard. Lysets Barn så på hverandre og nikket. «Da er det tid for å vende tilbake,» sa de i kor. «Men husk — drømmenes lys vil alltid være med deg. I hjertet ditt, og i verden.» Lyset fra speilet fylte hele salen, og for første gang på lenge var alt stille. Ingen skygger, ingen frykt — bare fred. Edvard sto foran Evighetens Speil, og i det glitrende glasset så han ikke bare seg selv, men hele verden slik den var ment å være. Han så Lyria — landet han kom fra — badet i sollys. Han så barna som smilte i søvne, drømmer som igjen fløt fritt mellom himmel og hjerter. Han så blomster som åpnet seg ved daggry, og mennesker som våget å håpe. «Det er vakkert,» hvisket han. Luma satte seg på skulderen hans. «Dette, Edvard, er drømmenes gave. Evighetens Speil viser ikke fremtiden eller fortiden — det viser sannheten i hjertet. Det viser hvem du er.» Edvard så inn i speilet igjen, og bildet endret seg. Nå så han seg selv, men ikke som prins. Han så seg som en liten gutt, sittende på gresset og se på stjernene, lenge før han visste hva plikt eller ansvar var. Han så uskylden, gleden og fantasien som hadde bodd i ham hele tiden. Og i det øyeblikket forsto han. Magi hadde aldri vært noe man fant — det var noe man husket. «Jeg... jeg var aldri bare en prins,» sa han stille. «Jeg var alltid Drømmeprinsen.» Luma smilte. «Ja. For drømmer bor ikke i kroner eller slott — de bor i hjertet til den som våger å tro.» Lysets Barn stilte seg i ring rundt speilet. De løftet hendene, og lys strømmet fra dem som tråder av gull. Rundt Edvard dannet det seg en port av ren stjernemagi. «Dette er veien hjem,» sa jenten med gullhåret. «Når du går gjennom, vil du våkne igjen i din verden.» Edvard så på dem, på Luma og den lille skyungen, som nå danset lykkelig rundt. «Jeg kommer til å savne dere.» «Du vil aldri miste oss,» sa Luma. «Så lenge du

husker, vil drømmene våre leve videre i deg. Og når du ser stjernene om natten — da ser du oss.» Edvard tok et siste blikk på Evighetens Speil. Lyset i glasset bølget rolig som vann. Han tok et skritt frem og la hånden på overflaten. Den var varm. «Farvel,» hvisket han. Så gikk han gjennom. Han våknet i sengen sin på slottet. Solen skinte gjennom gardinene, og fuglene sang utenfor vinduet. Alt så ut som før — men likevel, alt var annerledes. Edvard satte seg opp og så på hendene sine. De glødet svakt, bare et øyeblikk, før lyset forsvant. Han smilte. Han løp ut av rommet, ut på balkongen, og så utover kongeriket. Folk nede i byen lo, barna løp gjennom gatene, og over alt skinte et lys som han ikke hadde sett før — som om verden selv hadde våknet fra en drøm. Kongen kom ut etter ham. «Edvard?» sa han forundret. «Du har sovet i to dager. Vi trodde du var syk!» Edvard snudde seg og smilte. «Jeg var ikke syk, far. Jeg drømte.» Kongen lo mykt. «Om hva da?» Edvard så opp mot himmelen. En stjerne blinket der, selv om det var dag. Han kjente hjertet varme seg. «Om alt vi glemmer når vi slutter å tro,» svarte han. «Og om hvor vakkert det er å huske.» Kongen så på ham lenge. «Du har forandret deg, min sønn.» «Kanskje,» sa Edvard. «Men jeg tror jeg bare har husket hvem jeg egentlig er.» Han så ut over verden igjen, og et lite, glitrende lys — som en mini-stjerne — suste forbi ham på vinden. Luma. Han smilte og hvisket: «Takk.» Og langt der oppe, i drømmenes rike, lyste Evighetens Speil for evig — et tegn på at så lenge noen drømte, ville magien aldri dø. Dager gikk, og alt i Lyria glødet som aldri før. Blomstene duftet søtere, himmelen virket høyere, og barna i landsbyen lo med lys i øynene. Ingen visste hvorfor verden føltes lettere — men Edvard visste. Han bar hemmeligheten i hjertet sitt, som en stille sang. Når han la seg om kvelden, kunne han fremdeles høre hviskingen fra drømmelandet. Stjernene blinket som gamle venner, og han visste at Luma og Lysets Barn passet på ham. Men selv om alt var fredelig, kjente Edvard noe inni seg — en liten uro, ikke av frykt, men av håp. Han visste at drømmenes magi ikke var ment å være hans alene. Han måtte dele den. Så en kveld, da månen hang lav og sølvhvit over slottet, snek Edvard seg ut i hagen. Han bar med seg et lite speil — ikke Evighetens Speil, men et han selv hadde laget. Han hadde pusset rammen i sølv og satt en liten krystall i midten. Han stilte speilet på gresset og så inn i det. Først så han bare sitt eget ansikt. Men da han smilte, glødet speilet svakt, og i overflaten skimtet han stjernestøv. «Jeg vet dere hører meg,» hvisket han. «Jeg lover å holde lyset levende. Jeg lover å hjelpe andre å huske hvem de er — selv når de glemmer å tro.» En mild vind strøk gjennom trærne. En lysprikk danset foran ham og formet seg til Luma. Hun var mindre enn han husket, men like strålende. «Du har allerede begynt, Edvard,» sa hun mykt. «Hver gang du deler håp, hver gang du får noen til å smile, vokser

drømmens lys sterkere.» Edvard smilte. «Så magi... den lever i oss hele tiden?» «Ja,» sa Luma. «Magi er ikke trylleformler eller speil. Magi er kjærlighet, vennskap og tro. Hjertets magi.» Hun la en hånd av lys på hjertet hans, og han kjente en ro bre seg. «Drømmeprinsen,» sa hun, «du reddet ikke bare drømmenes rike. Du vekket magien i verden.» Så, som et glimt av stjernestøv, forsvant hun igjen — men hjertet hans glødet varmt, lenge etter at hun var borte. Neste morgen våknet Edvard tidlig. Han løp ut i byen og samlet barna på torget. «Jeg vil fortelle dere et eventyr,» sa han, og øynene glitret. Barna satte seg i ring. Han fortalte om stjerner, om en sølvvinnsjø, om en liten skyunge og et stort speil som kunne vise hjertets sannhet. Og selv om barna lo og spurte om det virkelig var sant, så de alle opp mot himmelen den kvelden før de la seg — og smilte. For den natten drømte hele kongeriket Lyria. De drømte om lys, vennskap, og den lille prinsen som fant motet i mørket. De drømte om Drømmeprinsen Edvard — og stjernene blinket ekstra sterkt, som om de hvisket takk. Og slik endte eventyret om Drømmeprinsen og Evighetens Speil . Men hver gang et barn lukker øynene og drømmer, lever eventyret videre — for hjertets magi tar aldri slutt.

Da jeg skrev Drømmeprinsen og Evighetens Speil, ønsket jeg å skape et eventyr som kunne minne små lesere om at selv det minste lyset kan jage bort mørket. Historien om prins Edvard vokste frem fra en tanke om hva som skjer når magien i oss – fantasien, motet og troen på det gode – får lov til å våkne igjen. I kongeriket Lyria har magien sovet lenge, men i barn finnes den alltid. Den lever i latteren, i undringen, i drømmene som vokser når noen tror på dem. Derfor ville jeg fortelle om et barn som finner motet sitt ikke i en krone eller et sverd, men i hjertet. Edwards reise gjennom stjernestøv,

levende lys og sovende skyer er også en reise vi alle gjør: en reise gjennom tvil, håp og vennskap. Luma – den lille stjernen med de store ordene – ble til for å minne oss om at selv det som virker lite, kan være avgjørende. Og Skyggenes Vogter, som vokter Evighetens Speil, representerer frykten vi bærer med oss. For å nå speilet må Edvard møte skyggene sine og oppdage at lyset inni oss alltid er sterkere når vi tør å dele det med andre. Jeg håper at denne boken kan gi barn og voksne et øyeblikk av stillhet og undring. At den kan inspirere til nye drømmer, nye samtaler og nye eventyr – sammen. Og kanskje, bare kanskje, minne oss om at magien aldri egentlig forsvinner. Den venter bare på at vi skal åpne hjertene våre.

Takk for at du deler reisen med Edvard, Luma – og meg.

Cato Thorsen